

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ĐAKOVU
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-380/2025-18

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sucu Petru Grguru, u pravnoj stvari tužitelja Tomislava Klemena, OIB: 73294070288, zastupan po punomoćniku Marinu Brajku, odvjetniku u Đakovu, protiv tuženika Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, iz Zagreba, Slavenska Avenija 6, zastupana po punomoćniku Zlatku Knezoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Knezović & partneri j.t.d. u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 9. srpnja 2026., u nazočnosti punomoćnika tužitelja, te uz javnu objavu presude, 10. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i bez učinka odredba članka 7. Ugovora o kreditu broj: 5140030250-61000064482/2006 sklopljenog 28. lipnja 2006. između tužitelja Tomislava Klemena i prednika tuženika Slavenska banka d.d., a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50 % jednokratno, unaprijed.....“

II. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, da tužitelju Tomislavu Klemenu, OIB: 73294070288, isplati iznos od 1.008,68 eura (tisuću osam eura i šezdeset osam centi) na ime naplaćene naknade za troškove obrade kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 26. srpnja 2006. do 31. prosinca 2007. po stopi od 15 % godišnje, od 1. siječnja 2008. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14 % godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12 % godišnje, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 31. prosinca 2023. prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na

svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve to u roku 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku Addiko bank d.d., OIB: 14036333877, da tužitelju Tomislavu Klemenu, OIB: 73294070288, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.381,16 eura (tisuću tristo osamdeset jedan euro i šesnaest centi) sa zateznim kamatama počev od 10. srpnja 2026. po stopi u smislu članka 29. stavak 2. i 8. Zakona o obveznim odnosima do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a sve to u roku 15 (petnaest) dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi kako je 28. lipnja 2006. je s pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. Osijek sklopio Ugovor o kreditu broj: 5140030250-61000064482/2006 na iznos od 110.000,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita s rokom otplate na 25 godina sa svrhom kupovine obiteljske kuće tužitelja i njegove obitelji.

1.1. Prednik tuženika je u članku 7. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorio odredbu prema kojoj se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kredita u iznosu od 1,50 % od iznosa kredita prema Odluci i visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, jednokratno, a koja se naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita.

1.2. Tužitelj ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je takva odredba potpuno nejasna, općenita i uopće ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova zaključenja Ugovora te tužitelj niti danas ne zna koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je snosio sam tužitelj mimo toga. U nijednom dijelu predmetnog ugovora se ne spominje nijednom riječju bilo što o stvarnim troškovima zaključenja ugovora.

1.3. Ističe da prema odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru

pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Nadalje je propisano da se nepoštenu ugovorna odredba posljedično smatra ništetnom.

1.4. U bitnome navodi da iz otplatnog plana priloženog uz tužbu proizlazi da je prednik tuženika 28. srpnja 2006. tužitelju naplatio navedenu naknadu u visini od 1.650,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora koji je na taj dan iznosio 1 CHF= 4,606 kuna, odnosno naplatio je 7.599,90 kuna odnosno 1.008,68 eura prema fiksnom tečaju konverzije 1 euro = 7.53450 kuna.

1.5. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Ustavnog suda Republike Hrvatske i Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske 30. siječnja 2020. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem ništetnog ugovora, odnosno odredbi, tužitelj smatra da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je na temelju takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama članka 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove zajedno sa pripadajućim zateznim kamatama sukladno članku 1115. ZOO-a, s time da zastara restitucije nije ni počela teći. Stoga predlaže da sud usvoji tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prvotno osporava osnovanost tužbenog zahtjeva, ističe prigovor zastare te osporava tužitelju status potrošača.

2.1. Tuženik ističe kako je ulazna naknada, prema stavu Hrvatske narodne banke dio efektivne kamatne stope koja predstavlja cijenu u smislu članka 84. ZZP-a te se posljedično prema istom ne provode testovi transparentnosti i poštenosti. Također, u članku 173. Zakona o bankama propisano je da je banka dužna u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim podatke koji se odnose na naknade odnosno provizije koje banka zaračunava korisniku kredita. Tuženik je navedenu obvezu ispunio.

2.2. Ukazuje kako je odredba članka 7. Ugovora o kreditu jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba. Jasna jer je navedeno da se prije isplate kredita od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade. Lako uočljiva jer je navedena u članku 7. istim fontom i veličinom slova kao što su ispisane ostale odredbe Ugovora o kreditu. Naposljetku, graničilo bi s vrijeđanjem kazati da tako sročena odredba nije razumljiva. Time je ostvaren zahtjev transparentnosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača iz 2003. Takva odredba je jasna i nedvosmislena, u skladu s zakonom i nije podložna jednostranim promjenama od stranke Banke.

2.3. Navodi kako je naknada za obradu troškova kredita standard bankarskog poslovanja u svim državama svijeta s razvijenim tržišnim gospodarstvom. Dovoljno je pogledati godišnji izvještaj European Banking Authority (EBA) i uvjeriti se u navedeno. Nakon što je Vrhovni kasacioni sud Republike Srbije u rujnu 2021. godine dopunio svoj stav tako što je jasno kazao da banke imaju pravo naplatiti trošak obrade kredita i da pritom ne moraju prethodno objašnjavati potrošačima strukturu tog troška¹, Republika Hrvatska ostaje jedina zemlja tržišnog gospodarstva u kojoj se masovno počela dovoditi u pitanje zakonitost predmetne naknade. S tim u vezi tuženik napominje da je austrijski Vrhovni sud, Oberste Gerichtshof (OGH) u presudi OGH br. 6ob13/16d od 30. ožujka 2016. preinačio odluke nižestupanijskih sudova koji su usvojili tužbeni

zahtjev udruge potrošača i zabranili jednoj poslovnoj banci da u ugovorima o kreditu unosi odredbu o naknadi troškova kredita tako što je odbio taj tužbeni zahtjev i zauzeo stav da banka ima pravo naplaćivati tu naknadu. Isti stav zauzeli su i sudovi Češke Republike (Odluka Najvišeg suda Češke Republike CPJN 203/2013 i Odluka III. US – 3725/13 Ustavnog suda Češke Republike).

2.4. Ističe na izvod iz zapisnika s prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/04) održane 5. ožujka 2004., Su-IV-222/04 koji kaže da „ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva“. Što znači da čak i u slučaju kada bi bio opravdan zahtjev za povrat plaćenog (što tuženik osporava), tužitelju ne bi pripadale zatezne kamate od dana naplaćene naknade. Zaključno, predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti uz naknadu parničnog troška.

3. Radi pravilnog i potpunog utvrđenja činjeničnog stanja sud je u postupku pročitao spis, materijalnu dokumentaciju u spisu i to: Ugovor o kreditu broj: 5140030250-61000064482/2006 (list 5-13 spisa), otplatni plan (list 14-20 spisa), priloge uz odgovor na tužbu (list 34-139 spisa), pregled prometa za klijenta (list 158-187 spisa), specifikacija uplata (list 188-195 spisa), nalaz i mišljenje vještakinje Ane Šarić od 17. travnja 2026. (list 201-203 spisa) te saslušao tužitelja.

4. Tuženik je odgovoru na tužbu (točka 3.) naveo kako je po predmetnom Ugovoru o kreditu naplaćena naknada za obradu kredita 26. srpnja 2006. u iznosu od 5.320,43 kune, stoga je prigovorio suviše visokom određenoj vrijednosti predmeta spora. Sud je rješenjem na ročištu održanom 10. veljače 2026. utvrdio da je vrijednost predmeta spora 1.008,68 eura, a kako je to tužitelj pravilno naznačio. Da se uistinu radi tom iznosu u kojem je naplaćena naknada za obradu kredita potvrđuje i vještački nalaz, što će biti obrazloženo u nastavku presude.

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Predmet spora je zahtjev tužitelja protiv tuženika radi isplate iznosa od 1.008,68 eura, a koji iznos je isplatio tuženiku po osnovi ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita.

7. Među parničnim strankama je sporna osnova i visina tužbenog zahtjeva te je li nastupila zastara utuženog iznosa.

8. Slijedom činjenice što je tijekom postupka bila sporna visina odnosno iznos naplaćene naknade za troškove obrade kredita, sud je rješenjem od 25. ožujka 2026. odredio, a po prijedlogu tužitelja, provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja sa zadatkom da vještak napravi izračun kada je i koliko, odnosno u kojem iznosu izraženom u eurima plaćena naknada za troškove obrade kredita.

9. Vještakinja Ana Šarić je u nalazu i mišljenju od 17. travnja 2026. (list 201-203 spisa) navela da je Ugovor o kreditu broj: 5140030250-61000064482/2006. sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na

nekretninama sklopljen je između Tomislava Klemena i SLAVONSKE BANKE d.d. Osijek (sada Addiko Bank d.d.) 28. lipnja 2006. u iznosu od 110.000,00 CHF. Kredit je ugovoren po kamatnoj stopi 4,30% na rok otplate 25 godina. Kredit se otplaćuje u jednakim mjesečnim anuitetima, a podmiruje se u kunama obračunanim po srednjem tečaju HNB za devize na dan dospijeaća, odnosno na dan plaćanja ukoliko se plaćanje vrši prije roka dospijeaća. Prvi anuitet dospijeva do 1. kolovoza 2006.

9.1. Čitanjem nalaza i mišljenja nadalje je utvrđeno kao je vještakinja uvidom u Otplatni plan koji se nalazi u spisu utvrdila da je tužitelj 26. srpnja 2006. izvršio uplatu u iznosu od 1.650,00 CHF na ime naknade za obradu kredita. Naknada je obračunata sukladno članku 7. stavku 12. Ugovora o kreditu broj: 5140030250-61000064482/2006. sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama koji glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed“ i naplaćena u iznosu od 1.650,00 CHF, odnosno 7.600,61 kuna prema srednjem tečaju HNB za CHF, koji je na taj dan iznosio 4,606430 KN/CHF, što preračunato u EUR prema tečaju konverzije 1 euro = 7,53450 kuna čini iznos od 1.008,77 eura.

9.2. Nalaz i mišljenje vještakinje dostavljen je strankama na očitovanje, međutim stranke se na isti nisu očitovale, što upućuje na zaključak da na isti nisu imale primjedbi.

9.3. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještakinje Ane Šarić jer je izrađen u skladu s pravilima struke, a na isti stranke po primitku nisu imale primjedbi.

10. Iz Ugovora o kreditu broj: 5140030250-61000064482/2006. od 28. lipnja 2006. proizlazi da je odredbom članka 7. predmetnog Ugovora ugovoreno: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50 % jednokratno, unaprijed.....“

11. Iz iskaza tužitelja proizlazi kako mu je bilo poznato u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu da se predniku tuženika trebalo platiti iznos naknade za obradu kredita. Navodi da prije potpisivanja ugovora, kako je isti bio već unaprijed sastavljen od strane tuženika, nije mogao pregovarati o niti jednoj odredbi Ugovora o kreditu, pa tako niti o odredbi koja se odnosi na naknadu, već mu je Ugovor o kreditu predložen po modelu "uzmi ili ostavi", a vjeruje da realizirani iznos kredita ne bi niti dobio da nije potpisao predloženi Ugovor o kreditu. Tužitelj je Ugovor o kreditu realizirao radi kupovine nekretnine za stanovanje, obzirom da je ranije s obitelji bio podstanar, a nije bio u svojstvu trgovca, odnosno obrtnika ili vlasnik kakvog trgovačkog društva. Zaključno navodi da je sve rate Ugovora o kreditu platio isključivo tužitelj.

11.1. Iskaz tužitelja sud je ocijenio vjerodostojnim, jer je jasan, detaljan, nema proturječnosti i nejasnoća.

12. Ocjenom navedenih dokaza, ovaj sud je utvrdio da tužitelj nije bio informiran na što se konkretno naknada za obradu kredita odnosi, te o naknadi nije mogao pregovarati, a nije bio niti informiran o krajnjoj svrsi navedene naknade i o kojim se stvarnim troškovima koji ulaze u spornu naknadu radi, te zašto istu mora platiti. Nadalje, potrebno je reći da je ovaj sud prihvatio iskaz tužitelja iz kojega proizlazi da

je Ugovor bio unaprijed sastavljen i da je u njemu bila određena naknada o kojoj se nije moglo pregovarati. Tuženik je trebao tužitelju obrazložiti koja je svrha i što čini naknadu, te se na taj način uvjeriti da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora.

13. Odredbom članka 81. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03. – dalje: ZZP) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca te je sukladno odredbi članku 87. stavku 1. ZZP-a nepoštena ugovorna odredba ništeta.

14. Prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Ovaj sud je utvrdio da, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade, te da je odredba bila nerazumljiva jer tužitelj nije mogao shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe jer mu nisu niti obrazložili koliko iznosi naknada i zašto istu mora platiti. Osim toga, tužitelju nije obrazloženo niti što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedene naknade, pa je stoga navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer isti nije mogao sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedene naknade, odnosno kako isto utječe na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

15. Valja ukazati kako iz iskaza tužitelja, ali i dokumentacije u spisu, proizlazi da je imao status potrošača jer je predmetni ugovor o kreditu sklopio za osobne potrebe, odnosno za kupovinu nekretnine za život. Navedeno upućuje na jasan zaključak kako namjena kredita nije bila korištena u svrhe namijenjene zanimanju ili poslovnoj/poduzetničkoj djelatnosti tužitelja u smislu odredaba ZZP-a, pa je stoga utvrđeno da je tužitelj bio potrošač.

16. Isto tako, na tuženiku je teret dokaza da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade. Međutim, tijekom ovoga postupka tuženik to nije dokazao. Osim toga, iz iskaza tužitelja proizlazi da nije progovarao o navedenoj odredbi o naknadi za obradu kredita, niti mu je ponuđeno da pregovara već da mu je Ugovor o kreditu predložen na potpis po modelu "uzmi ili ostavi".

16.1. Nadalje, s obzirom na to da se u konkretnom slučaju radilo o tipskom ugovoru o kreditu, da se o spornoj odredbi nije pregovaralo može se zaključiti da banka-tuženik nije vodio računa o zakonitim interesima potrošača, odnosno tuženik nije pregovarao s tužiteljem o spornoj odredbi kako bi se uvjerio da bi tužitelj pristao na navedenu odredbu i da je bilo pojedinačnih pregovora, stoga, ovaj sud zaključuje da je tuženik prilikom ugovaranja sporne odredbe postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja.

17. Isto tako, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti Ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom Ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

18. Dakle, s obzirom na to da je potrošač-tužitelj bio ograničen uvjetima iz ponude banke, ostale ugovorne odredbe, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Osim toga, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade. Nadalje, kao što je prethodno već obrazloženo predmetna odredba Ugovora o kreditu je bila nerazumljiva jer tužitelj nije mogao shvatiti ekonomske posljedice (za sebe) ugovorne odredbe, nije znao koji iznos naknade mora platiti, nisu mu obrazložili koji se troškovi podmiruju plaćanjem te naknade, pa je stoga navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer nije mogao sa sigurnošću znati koja bi posljedica bila njezino prihvatanje ili neprihvatanje takve odredbe, nije mogla procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi isto utjecalo na njihovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

19. Slijedom svega navedenoga, ovaj sud je utvrdio da je navedena odredba nepoštena sukladno članku 81. stavak 1. i 2. ZZZP-a, odnosno da je nepoštena odredba iz članka 7. Ugovora o kreditu broj: 5140030250-61000064482/2006 sklopljenog 28. lipnja 2006. između tužitelja Tomislava Klemena i prednika tuženika Slavenska banka d.d., a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutno iznosi 1,50 % jednokratno, unaprijed.....“ te je sukladno članku 81. i 87. ZZZP-a ništeta, pa je stoga odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

20. Budući da je predmetna odredba članka 7. Ugovora o kreditu ništeta ta odredba među strankama ne može se primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorene odredbe. Odnosno, sukladno članku 323. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23. – dalje: ZOO) tuženik je dužan tužitelju vratiti ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na isplatu naknade za obradu kredita, pri čemu je tijekom postupka, naročito iz nalaza i mišljenja vještakinje utvrđeno da je naknada za obradu kredita naplaćena 26. srpnja 2006. u iznosu od 1.008,77 eura. Međutim, obzirom da je tužitelj potraživao iznos od 1.008,68 eura, toliko mu je i dosuđeno.

21. Na iznos od 1.008,68 eura tužitelju pripadaju zatezne kamate sukladno članku 1115. ZOO-a od dana stjecanja (naplate naknade), jer je tuženik bio nepošten pa je obvezan platiti zatezne kamate od dana stjecanja. Tuženik je nepošten jer je povrijedio interese i prava potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kredita o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, koja je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, pa je nepoštena i time ništetna. Naknada je naplaćena 26. srpnja 2006., pa su zatezne kamate dosuđene u skladu s postavljenim zahtjevom. Visina stope zatezne kamate dosuđena je sukladno članku 29. stavku 2. ZOO-a, pa je stoga odlučeno kao pod točkom II. izreke.

22. Nije osnovan tuženikov prigovor zastare. Naime, odredbom članka 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti članka 7. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te da je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj Su-IV-47/2020 prema kojoj zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili a drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi, a što je u konkretnom slučaju donošenjem ove presude.

23. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu pa mu pripada naknada troška postupka sukladno članku 154. stavak 1. ZPP-a u vezi člankom 155. stavkom 1. ZPP-a.

24. Imajući na umu vrijednost predmeta spora, tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 150,00 eura sukladno Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/23. i 107/25. – dalje: Tarifa), trošak zastupanja na ročištima 10. veljače 2026., 10. ožujka 2026. i 9. srpnja 2026. u iznosu od 150,00 eura za svako ročište, sastava pisanog i obrazloženog podneska od 23. prosinca 2025. u iznosu od 150,00 eura, nazočnosti ročištu za objavu presude u visini od 75,00 eura, što je ukupno 825,00 eura uvećano za 206,25 eura PDV-a, 1.031,25 eura.

24.1. Navedenom trošku pridodan je trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 19,91 eura, sudske pristojbe na presudu u iznosu od 80,00 eura te trošak plaćenog predujma za provođenje financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 250,00 eura, što sveukupno iznosi 1.381,16 eura, sa zateznim kamatama koje teku od 10. srpnja 2026. pa do isplate sukladno članku 29. stavak 1. i 2. ZOO-a u vezi člankom 30. stavak 2. Ovršnog zakona („Narodne novine“, broj: 112/12., 25/13., 94/14., 55/16., 73/17. i 131/20., 114/22. i 6/24. – dalje: OZ).

25. Budući da je tuženik u cijelosti izgubio u sporu, tuženiku ne pripada naknada troška postupka.

Đakovo, 10. srpnja 2026.

Sudac
Petar Grgur

Uputa o pravu na žalbu:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana objave iste. Žalba se predaje putem ovog suda, a o žalbi odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti:

1. Tužitelju – putem punomoćnika
2. Tuženiku – putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-3088a-996c8**

Kontrolni broj: **09b2f-7cd5e-ae8c2**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.